

El resum: més del mateix

J.A. Mendiola

La festa onanista per excel·lència un altre cop més ha deixat content a tothom. Ha guanyat qui estava previst, segons diuen, perquè el col·lectiu més nombrós és el dels actors i és clar que són solidaris, entre d'altres perquè pot ser que l'any que ve els toqui el torn a ells. Aquesta és també una de les raons per les quals una innumerable quantitat d'actors i actrius es posen darrera la càmera. No és tan sols perquè ells ho vulguin, sinó perquè la indústria els ho permet i li convé. Poc abans que sortís la llista de les nominades ni Mel Gibson ni la seva segona pel·lícula com a director estava entre les grans candidates. Vista la resta d'acompanyants d'aquest discurs que molt probablement els nord-americans no varen entendre el més mínim, estava molt clar qui guanyaria. Encara que la meua sorpresa fou la derrota de *Il postino*, que incomprendiblement havia estat nominada i fins i tot casava completament amb l'esperit de la festa. Foren els Oscars més passats per aigua que es recorden. Molt probablement ha estat la cerimònia en què més gent va acompanyar els aplaudiments amb les llàgrimes, produïdes per les diferents emocions que s'anaven succeint damunt l'escenari. Començaren els Sorvino, els seguiren els Douglas i acabaren tots en un bram sol amb l'aparició de Christopher Reeve des de la seva cadira de rodes. Moment culminant de l'espectacle amb missatge sincer, molt diferent al que cantaven com lloros de repetició els guardonats, que no s'aturaven de repetir que donaven les gràcies a l'Acadèmia (14), als seus pares (13), a la seva dona (9), a la seva família (9)...

Hi va haver estatuetes per tothom. Per Kirk Douglas per la seva carrera, cinquanta anys fent cinema i ni un sol guardó. A Chuck Jones un premi especial per altres tants anys dins el que avui és el passat de l'animació. A John Lasseter perquè el futur i com és lògic la Disney hi té accions. A la Sarandon li donaren a la quinta, quan el film, *Pena de muerte*, mereixia molt més. Per l'alcohòlic Cage un altre, encara que jo mantenc que fer aquests tipus de rols són tan agraïts com fàcils. Però ja se sap, això de la beguda els fa patir molt als

fills de Disney. Gibson, personalment, aconseguí dos Oscars, la seva pel·lícula cinc. No és dolenta, és entretinguda i llarga, per estar a la moda. No hi ha tant per tant. Meravellós el que donaren a Kevin Spacey per *Sospechosos habituales* i Mira Sorvino donà la campanada, encara que la competència no era massa dura, i no sé si per fotre Woody Allen o perquè arribà acompanyada del nou ídol de la indústria, Quentin Tarantino. Una bona raó per odiar-lo amb més força. L'única

satisfacció del vespre, que a *Babe* només li donaren un Oscar, però mai li perdonaré a la indústria que li concedís set nominacions. Vaig haver d'anar a veure-la.